

Arrest

nr. 285 024 van 17 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 januari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader van Italiaanse nationaliteit.

1.2. Op 12 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.01.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn vader, S.M. (...) (...) van Italiaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Attesten OCMW A. (...) op naam van betrokkene, de referent en diens echtgenote (S.M. (...)): op datum van attest geen financiële steun hebben ontvangen*
- Verblijfskaart Italië geldig van 28.03.2019 tot 28.03.2024 op naam van betrokkene*
- Document Catastoinrete: de opzoeking heeft een negatief resultaat opgeleverd aangaande onroerende goederen in de provincie RM.*
- Attest opgemaakt door de autoriteiten van Bosnië en Herzegovina vermoedelijk ook dd. 05.07.2021 (vorige aanvraag zelfde document, vertaling gedaan te Antwerpen 09.08.2021) waarin staat dat betrokkene niet gekend is als eigenaar van onroerende goederen.*
- Loonbrieven van de referent van de tewerkstelling bij F. (...) bv voor de periode van december 2021 tot februari 2022 + bij bv T.2.T. (...) voor de maanden augustus 2021 en september 2021*
- Loonbrieven van de echtgenote van de referent bij D.E.L. (...) bv voor de periode van december 2021 tot maart 2022*
- Loonbrieven op naam van betrokkene van R.B. (...) nv + loonbrief van K.P. (...) bv*
- Geldverzendingen via Western Union van de referent en diens echtgenote vanuit België naar betrokkene in Italië dd. 18.07.2019 + 03.08.2019 + 29.09.2019 + 05.10.2019 + 21.11.2019*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene legt een verblijfskaart voor van Italië geldig van 28.03.2019 tot 28.03.2024. Het is redelijk te stellen dat betrokkene voorafgaandelijk aan zijn komst in Italië heeft verbleven. Wat het onvermogen met betrekking tot het al dan niet hebben van een eigendom in het land van herkomst, Italië betreft, werd er een document voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in RM. Dit zegt niets over ander delen/steden van Italië. Aangaande de financiële situatie/economische activiteit in het land van herkomst, Italië, werd er niets voorgelegd.

Niets sluit uit dat betrokkene economisch actief was in Italië en/of begunstigde was van een uitkering. Daar waar bij voorgaande aanvragen niets werd voorgelegd waaruit kon blijken dat betrokkene reeds financieel/materieel ten laste was van de referent van in het land van herkomst nl. Italië, werden heden wel enkele bewijzen opgediept waaruit zou moeten blijken dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene via Western Union. Betrokkene ontving van juli 2019 tot november 2019 kleine bedragen. Deze bedragen zijn niet voldoende groot om te kunnen stellen dat betrokkene er op was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien in een land als Italië. Het gaat in totaal immers slechts over 640 euro op vijf maanden tijd. Het geld moet zijn overgemaakt in een andere context.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.02.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier (nazicht DOLSIS) en bij voorlegging van loonbrieven, blijkt dat betrokkene heden tewerkgesteld is bij A.P.S. (...). Dit betekent dat betrokkene per definitie niet ten laste is van zijn vader in België, gezien hij zelf over een inkomen beschikt. De werkwillegheid van betrokkene is evenwel een positief element, maar de procedure gezinshereniging voor descendanten ten laste is niet voor dergelijke situaties in het leven geroepen.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die u nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij meent tevens dat er sprake is van een onzorgvuldigheid en een onredelijkheid bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De beslissing waartegen beroep is als volgt gemotiveerd . (...)

Uit het geheel van de elementen volgt echter wel duidelijk dat verzoeker financieel ten laste is van zijn vader. Verzoeker kon in Italië onvoldoende inkomsten verwerven om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. Hij kon er geen sociale rechten opbouwen en kon dan ook geen vervangingsinkomen aanvragen.

Van einde 2018 en heel het jaar 2019 werd de situatie voor verzoeker totaal onhoudbaar en diende zijn ouders meerdere malen noodzakelijke financiële steun over te maken : zie stukken nrs 3

In totaal werd voor de periode 01/01/2019 tem 26/11/2019 overgemaakt :

3.280 euro

wat voldoende was voor de noodzakelijke dagelijkse uitgaven

De financiële afhankelijkheid werd voldoende bewezen.

Blijkbaar heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met al de bewijzen van de geldstortingen via western Union. Verzoeker vraagt zich af waarom maar een 5-tal bewijzen van geldstortingen werden weerhouden, niettegenstaande alle bewijzen werden overgemaakt aan de bevoegde dienst.

Verzoeker merkt op dat slechts rekening werd gehouden met 1 bewijsstuk voor de maand juli 2019; 1 voor augustus 2019; 1 voor september 2019; 1 voor oktober 2019 en 1 voor november 2019 terwijl er voor deze maanden meerdere bewijzen/maand werden overgemaakt.

Daarbij kan uit de meegedeelde stukken, die als een geheel en niet afzonderlijk op zich staande moeten beoordeeld worden, alleen maar volgen dat verzoeker onvermogen is; hij bezit geen onroerende goederen en wegens gebrek aan inkomsten kon hij er ook geen verwerven. Of hij het potentieel had om inkomsten te verwerven in Italië ; doet in casu niets ter zake. Verzoeker kon op de Italiaanse arbeidsmarkt geen werk vinden; ook al was hij arbeidsbekwaam.

Verzoeker heeft inderdaad in België inspanningen gedaan om inkomsten te verwerven.

Zoals volgt uit de bestreden beslissing is hij tewerkgesteld met Interim contracten via A.P.S. (...)

Dit betreft echter tijdelijke arbeid; met aldus geen regelmatige en stabiele inkomsten. De inkomsten waren op het moment van de beslissing en zijn nog steeds onvoldoende om volledig te kunnen voorzien in zijn levenshoud.

Verzoeker blijft afhankelijk van zijn vader voor materiële hulp; oa huisvesting.

Om die reden is verzoeker samenwonend / gedomicilieerd op het zelfde adres als zijn vader.

Met de motivering in de bestreden beslissing: "dit betekent dat betrokkene -per definitie- niet ten laste is van zijn vader in België, gezien hij zelf over inkomsten beschikt" gaat de gemachtigde snel door de bocht en neemt hij een onzorgvuldige beslissing door principieel te beslissen en geen rekening te houden met de concrete elementen van het dossier.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde geen rekening hield met alle gegevens van het dossier in hun onderlinge samenhang.

De gemachtigde onderzocht en beoordeelde de aanvraag op onzorgvuldige wijze en kwam zo tot een onredelijk besluit.

Het middel is gegrond."

3.2. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij opnieuw gezinshereniging aanvraagt met haar vader, S.M., van Italiaanse nationaliteit, dat zij ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon, dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De verwerende partij geeft de documenten weer die ter staving van bovenstaande voorwaarden werden voorgelegd en stelt vervolgens dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat zij immers noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het

land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij een verblijfskaart voorlegt van Italië, geldig van 28 maart 2019 tot 28 maart 2024, dat het redelijk is te stellen dat de verzoekende partij voorafgaandelijk aan haar komst in Italië heeft verbleven, dat wat het onvermogen met betrekking tot het al dan niet hebben van een eigendom in het land van herkomst, Italië, betreft, er een document werd voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen eigendommen heeft in RM, dat dit niets zegt over andere delen of steden van Italië, dat er aangaande de financiële situatie en economische activiteit in het land van herkomst, Italië, niets werd voorgelegd, dat niets uitsluit dat de verzoekende partij economisch actief was in Italië en/of begunstigde was van een uitkering, dat daar waar bij voorgaande aanvragen niets werd voorgelegd waaruit kon blijken dat de verzoekende partij reeds financieel/materieel ten laste was van de referent van in het land van herkomst, namelijk Italië, heden wel enkele bewijzen werden opgediept waaruit zou moeten blijken dat er geld werd overgemaakt aan de verzoekende partij via Western Union, dat de verzoekende partij van juli 2019 tot november 2019 kleine bedragen ontving, dat deze bedragen niet voldoende groot zijn om te kunnen stellen dat de verzoekende partij erop aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien in een land als Italië, dat het in totaal immers gaat over slechts 640 euro op vijf maanden tijd en dat het geld in een andere context moet zijn overgemaakt. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat het gegeven dat de verzoekende partij sedert 27 februari 2020 tot op heden gedomicilieerd is op hetzelfde adres als de referentiepersoon geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen, dat het louter gegeven dat de verzoekende partij op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, immers niet automatisch tot gevolg heeft dat de verzoekende partij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op actieve wijze dient aangetoond te worden en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het herkomstland. De verwerende partij merkt verder nog op dat uit het administratief dossier (nazicht DOLSIS) en bij voorlegging van loonbrieven blijkt dat de verzoekende partij heden tewerkgesteld is bij A.P.S., dat dit betekent dat zij per definitie niet ten laste is van haar vader in België, gezien zij zelf beschikt over een inkomen, dat haar werkwillegheid evenwel een positief element is, maar de procedure gezinshereniging voor descendenten ten laste niet voor dergelijke situaties in het leven is geroepen en concludeert vervolgens dat er dus niet kan worden besloten dat de verzoekende partij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig artikel 40bis, §2, (eerste lid,) 4° (lees: 3°) van de Vreemdelingenwet en dat het recht op verblijf aan de verzoekende partij wordt geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij meent dat er tevens sprake is van een onzorgvuldigheid en een onredelijkheid bij het nemen van de bestreden beslissing en voert in die zin ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

3.5. Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie: “(...) *de bloedverwanten in neergaande lijn (...) die te hunnen laste zijn (...)*”.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar vader, van Italiaanse nationaliteit. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Italiaanse vader.

De Raad benadrukt dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.7. *In casu* besloot de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, daar zij noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, alsook daar blijkt dat de verzoekende partij heden tewerkgesteld is wat betekent dat zij per definitie niet ten laste is van haar vader in België gezien zij zelf over een inkomen beschikt, dat dus niet kan worden besloten dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig artikel 40bis, §2, (eerste lid.) 4° (lees: 3°) van de Vreemdelingenwet en dat het recht op verblijf aldus wordt geweigerd. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf rust aldus op twee motieven.

Eenzijds is er een eerste motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij een verblijfskaart voorlegt van Italië, geldig van 28 maart 2019 tot 28 maart 2024, dat het redelijk is te stellen dat de verzoekende partij voorafgaandelijk aan haar komst in Italië heeft verbleven, dat wat het onvermogen met betrekking tot het al dan niet hebben van een eigendom in het land van herkomst, Italië, betreft, er een document werd voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen eigendommen heeft in RM, dat dit niets zegt over andere delen of steden van Italië, dat er aangaande de financiële situatie en economische activiteit in het land van herkomst, Italië, niets werd voorgelegd, dat niets uitsluit dat de verzoekende partij economisch actief was in Italië en/of begunstigde was van een uitkering, dat daar waar bij voorgaande aanvragen niets werd voorgelegd waaruit kon blijken dat de verzoekende partij reeds financieel/materieel ten laste was van de referent van in het land van herkomst, namelijk Italië, heden wel enkele bewijzen werden opgediept waaruit zou moeten blijken dat er geld werd overgemaakt aan de verzoekende partij via Western Union, dat de verzoekende partij van juli 2019 tot november 2019 kleine bedragen ontving, dat deze bedragen niet voldoende groot zijn om te kunnen stellen dat de verzoekende partij erop aangewezen was om in haar

levensonderhoud te voorzien in een land als Italië, dat het in totaal immers gaat over slechts 640 euro op vijf maanden tijd en dat het geld in een andere context moet zijn overgemaakt.

Anderzijds is er een tweede motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag, waarbij de verwerende partij verder uiteenzet dat uit het administratief dossier (nazicht DOLSIS) en bij voorlegging van loonbrieven blijkt dat de verzoekende partij heden tewerkgesteld is bij A.P.S., dat dit betekent dat zij per definitie niet ten laste is van haar vader in België, gezien zij zelf beschikt over een inkomen en dat haar werkwillegheid evenwel een positief element is, maar de procedure gezinshereniging voor descendenten ten laste niet voor dergelijke situaties in het leven is geroepen.

Deze twee motieven zijn determinerend en kunnen, als ze staande blijven, ieder op zich de bestreden beslissing dragen.

3.8. De verzoekende partij voert in het licht van het eerste determinerend motief aan dat de situatie voor haar totaal onhoudbaar werd van einde 2018 en heel het jaar 2019, dat haar ouders meerdere malen noodzakelijke financiële steun dienden over te maken, waarbij zij verwijst naar de stukken gevoegd aan haar verzoekschrift, dat in totaal 3 280 euro werd overgemaakt voor de periode van 1 januari 2019 tot en met 26 november 2019, wat voldoende was voor de noodzakelijke dagelijkse uitgaven, dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met al de bewijzen van de geldstortingen via Western Union, dat zij zich afvraagt waarom maar een vijftal bewijzen van geldstortingen werden weerhouden, niettegenstaande alle bewijzen werden overgemaakt aan de bevoegde dienst, dat er slechts rekening werd gehouden met één bewijsstuk voor de maand juli 2019, één voor augustus 2019, één voor september 2019, één voor oktober 2019 en één voor november 2019 terwijl er voor deze maanden meerdere bewijzen per maand werden overgemaakt.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij de aanvraag vermeld in punt 1.1. slechts vijf bewijzen van geldstortingen voorlagen, met name de *“Geldverzendingen via Western Union van de referent en diens echtgenote vanuit België naar betrokkene in Italië dd. 18.07.2019 + 03.08.2019 + 29.09.2019 + 05.10.2019 + 21.11.2019”* zoals de verwerende partij het weergeeft in de bestreden beslissing. Dat er slechts vijf bewijzen voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing vindt verder steun in de e-mail van 6 september 2022 die de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen voorlegt en waarin een deskundige migratie van de stad Antwerpen bevestigt dat hij het dossier nog even heeft gecontroleerd en dat er inderdaad maar vijf bewijzen van stortingen inzitten. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aannemelijk dat *“alle bewijzen”* werden overgemaakt, waarmee zij doelt op bewijsstukken van de *“37-tal verrichtingen”* die zij in haar feitenuiteenzetting toelicht en waarvan zij bewijsstukken bij haar verzoekschrift voegt, noch dat er voor de maanden juli, augustus, september, oktober en november 2019 meerdere bewijzen per maand werden overgemaakt. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met *“al de bewijzen van de geldstortingen via western Union”*, daar, het weze herhaald, er hiervan slechts vijf voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met deze vijf bewijsstukken van Western Union, wat overigens door de verzoekende partij niet wordt betwist.

De verzoekende partij legt ter gelegenheid van haar verzoekschrift bijkomende bewijzen van geldstortingen voor, doch de Raad herhaalt dat deze stukken niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij – zoals blijkt uit het voorgaande – het tegendeel niet aannemelijk, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Nu de Raad in onderhavig beroep enkel een marginale wettigheidstoetsing kan doorvoeren, kan hij ook geen rekening houden met de bij het verzoekschrift voorgelegde stukken. In zoverre de verzoekende partij meent te voldoen aan de

voorwaarden gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat het haar vrijstaat een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen en hierbij de relevante stavingstukken te voegen.

Door louter te betogen dat de situatie voor haar totaal onhoudbaar werd van einde 2018 en heel het jaar 2019 en dat haar ouders meerdere malen noodzakelijke financiële steun dienden over te maken, slaagt de verzoekende partij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten waarin wordt gesteld dat er heden wel enkele bewijzen werden opgediept waaruit zou moeten blijken dat er geld werd overgemaakt aan de verzoekende partij via Western Union, dat de verzoekende partij van juli 2019 tot november 2019 kleine bedragen ontving, dat deze bedragen niet voldoende groot zijn om te kunnen stellen dat zij erop was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien in een land als Italië, dat het in totaal immers slechts over 640 euro op vijf maanden tijd gaat en dat het geld moet zijn overgemaakt in een andere context. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij stelt weliswaar dat in totaal 3 280 euro werd overgemaakt voor de periode van 1 januari 2019 tot en met 26 november 2019, wat, zo meent zij, voldoende was voor de noodzakelijke dagelijkse uitgaven, doch blijkt dit geenszins uit de stukken die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er op dat ogenblik slechts vijf bewijzen van geldstortingen voorlagen voor een totaal gestort bedrag van 640 euro. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat uit het geheel van de elementen wel duidelijk volgt dat zij financieel ten laste is van haar vader of dat de financiële afhankelijkheid voldoende werd bewezen.

3.9. Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij in Italië onvoldoende inkomsten kon verwerven om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud, dat zij er geen sociale rechten kon opbouwen en dan ook geen vervangingsinkomen kon aanvragen, dat uit de meegedeelde stukken, die als een geheel en niet afzonderlijk “op zich staande” moeten beoordeeld worden, alleen maar volgt dat zij onvermogen is, dat zij geen onroerende goederen bezit en wegens gebrek aan inkomsten zij er ook geen kon verwerven, dat of zij het potentieel had om inkomsten te verwerven in Italië *in casu* niets ter zake doet, dat zij op de Italiaanse arbeidsmarkt geen werk kon vinden, ook al was zij arbeidsbekwaam, levert zij kritiek op de motieven betreffende het al dan niet vermogen van de verzoekende partij in Italië. De Raad merkt op dat deze motieven overtuigend zijn. Immers is het motief dat de bedragen die aan de verzoekende partij werden overgemaakt via Western Union niet voldoende groot zijn om te kunnen stellen dat zij erop was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien in een land als Italië - waarvan de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geenszins aantoonde dat dit foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is - voldoende om de vaststelling dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon te schragen. Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat zelfs indien de verzoekende partij kan gevolgd worden dat afdoende blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst, nog steeds niet kan vastgesteld worden dat, gelet op de omvang van de vijf geldstortingen, aangetoond is dat de verzoekende partij (financieel) ten laste is van de referentiepersoon. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij dan wel onvermogen zou zijn, en aldus voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen is op derden, doch niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, maar wel van een derde. Gezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft bewezen reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en dit motief, gelet op vaststellingen in punt 3.8., niet wordt weerlegd of ontkracht door de verzoekende partij en voldoende is om de vaststelling te schragen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, is het motief betreffende het al dan niet onvermogen van de verzoekende partij in het land van herkomst overtuigend. Kritiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad opmerkt dat de verzoekende partij zich met haar betoog dat zij in Italië onvoldoende inkomsten kon verwerven om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud, dat zij er geen sociale rechten kon opbouwen en dan ook geen vervangingsinkomen kon aanvragen, dat zij geen onroerende goederen bezit en wegens gebrek aan inkomsten zij er ook geen kon verwerven, dat of zij het potentieel had om inkomsten te verwerven in Italië *in casu* niets ter zake doet en dat zij op de Italiaanse arbeidsmarkt geen werk kon vinden, ook al was zij arbeidsbekwaam, beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staakt, zodat zij daarmee de motieven van bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er een document werd voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen

eigendommen heeft in RM, dat dit niets zegt over andere delen of steden van Italië, dat er aangaande de financiële situatie en economische activiteit in het land van herkomst, Italië, niets werd voorgelegd en dat niets uitsluit dat zij economisch actief was in Italië en/of begunstigde was van een uitkering, geenszins weerlegt of ontkracht. Daar waar de verzoekende partij stelt dat uit de meegedeelde stukken, die als een geheel en niet afzonderlijk “op zich staande” moeten beoordeeld worden, alleen maar volgt dat zij onvermogen is, blijkt dat zij het oneens is met voornoemde motieven doch toont zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat ook voorgaande motieven betreffende het onvermogen in het land van herkomst en de vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst, op zich volstaan om het motief dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon te schragen. Immers, indien er aangaande de financiële situatie en de economische activiteit in het land van herkomst, Italië, niets werd voorgelegd – zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing – is het voor de verwerende partij niet mogelijk om te beoordelen of de overgemaakte gelden voor de verzoekende partij noodzakelijk waren om in haar levensonderhoud te voorzien. De vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst, of nog dat er aangaande de financiële situatie en economische activiteit in het land van herkomst niets werd voorgelegd, kan aldus, het weze herhaald, volstaan om te oordelen dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

3.10. De verzoekende partij toont niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst.

3.11. Nu uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen gegronde kritiek levert op het eerste determinerend motief en dit motief aldus overeenind blijft, kan het op zich de bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij inderdaad in België inspanningen heeft gedaan om inkomsten te verwerven, dat zij, zoals volgt uit de bestreden beslissing, tewerkgesteld is met interim-contracten via A.P.S., dat dit echter tijdelijke arbeid betreft met aldus geen regelmatige en stabiele inkomsten, dat de inkomsten op het moment van de beslissing nog steeds onvoldoende waren en nog steeds zijn om volledig te kunnen voorzien in haar levensonderhoud, dat zij afhankelijk blijft van haar vader voor materiële hulp, onder andere huisvesting, dat zij om die reden samenwonend en gedomicilieerd is op hetzelfde adres als haar vader, dat de verwerende partij snel door de bocht gaat met de motivering “*dit betekent dat betrokkene – per definitie – niet ten laste is van zijn vader in België, gezien hij zelf over inkomsten geschikt*” en een onzorgvuldige beslissing neemt door principieel te beslissen en geen rekening te houden met de concrete elementen van het dossier. Deze kritiek is immers gericht tegen het tweede motief. Het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel ertegen kan immers, gelet op het voorgaande, niet leiden tot het onwettig bevinden van de bestreden weigeringsbeslissing. De verzoekende partij heeft in die zin dan ook geen belang bij voorgaand betoog.

3.12. Waar de verzoekende partij tot slot nog stelt dat de gemachtigde geen rekening hield met alle gegevens van het dossier in hun onderlinge samenhang en de aanvraag onderzocht en beoordeelde op onzorgvuldige wijze en zo tot een onredelijk besluit kwam, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aantoont dat de verwerende partij, alle in de aanvraag aangevoerde elementen op zich genomen én in hun onderlinge samenhang, op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat niet kan besloten worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen op grond van artikel 40bis, §2, (eerste lid,) 4° (lees: 3°) van de Vreemdelingenwet.

3.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.14. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER